

[Henry Christensen.]

den yderligere er forøget stærkt, at boligbyggeriet har været imponerende stort, at arbejdsløsheden er bragt ned på et minimum, og adskillige andre ting. Jeg mener ikke, vi behøver at diskutere det, men jeg mener til gengæld ikke, det er rimeligt at konkludere så ensidigt, som hr. Per Hækkerup gjorde.

Men jeg mener bestemt også, at der er fundamentale svagheder i vor økonomi, fundamentale svagheder, som har været der igennem en lang årrække. Den danske inflation har således igennem den sidste halve snes år ligget i spidsen, i toppen af de landes, som vi naturligt kan sammenligne os med. Vi har samlet brugt mere, end vi producerede. Opsparingen har ikke kunnet følge med kapitalbehovet. Virkningerne har derfor været en utilstrækkelig konkurrenceevne og det alt for store betalingsbalanceunderskud. Det er disse svagheder og disse virkninger, vi ønsker sat ind mod i den økonomiske politik, og som vi sætter ind mod i den økonomiske politik. Men vi ved jo af erfaring, at resultaterne af en økonomisk politik først efterhånden viser sig.

Den politik, der er fastlagt nu, har både et mere langvarigt sigte og et øjeblikkeligt sigte. Realkreditforslagene indebærer krav om en større opsparing inden for byggeri og inden for kommunerne. Den sociale pensionsfond er et andet led, der tilsigter en vækst i opsparingen. I boligpolitikken er der gennemført enkelte mindre foranstaltninger, der sigter mod en bedre boligøkonomisk balance.

Men virkningerne af alt dette vil naturligvis først for alvor slå igennem i løbet af nogle år, og derfor er det lige så uundgåeligt nødvendigt, at vi finder fornødne midler til hurtigt på det korte sigt at sikre en aktuel bedre balance. Det er det, der begrunder den stramme pengepolitik. Det er det, der begrunder den stramme finanspolitik, der bl. a. tilsigter at begrænse stigningen i befolkningens almindelige forbrug og at begrænse væksten i det offentlige forbrug.

Vi har en 10-årig periode bag os med en stor gældsætning over for udlandet. Opgaven er nu at få en balance i Danmarks økonomi over for omverdenen, og denne opgave burde være en national opgave. Men intetsteds har den socialdemokratiske opposition

skuffet mere end netop ved sin negative holdning i denne del af debatten. Socialdemokratiet har længe og i usædvanlig grad benyttet sig af at melde pas, også igennem de sidste ugers alvorlige økonomiske drøftelser. I finanspolitikken er det lykkedes socialdemokratiet på én gang at fremsætte udgiftsforslag til mange hundrede millioner kroner og samtidig at stemme imod skatter i form af momsforhøjelsen i 1968 og i 1970 og afgiftsforhøjelsen i 1969 samt den del af skatteudskrivningen i indværende år, der ligger imellem en udskrivningsprocent på 95 og 82, altså mod skatter, der på årsbasis beløber sig til op imod 5 milliarder kr. Det er vel simpelt hen den største skattelettelserpolitik, dette folketing nogen sinde har været stillet over for af et ansvarligt parti.

Jeg forstår godt, at socialdemokratiet 5 minutter i 12 eller måske 5 minutter over 12, altså efter at de aktuelle økonomiske afgørelser i går blev truffet her i det høje ting, forsøger at få bødet lidt på sin hidtidige passivitet, men det er unægtelig meget lidt, der bydes på over for den aktuelle økonomiske problemstilling. Man vil sikre opsparing igennem fondsdannelser, men hvordan og hvornår? End ikke LO er parat til at drøfte disse ting. Noget konkret forslag har socialdemokratiet jo ikke præsteret på noget som helst tidspunkt. Man vil skattesnyderiet til livs. Det vil også den nuværende finansminister og regering. Man vil have revideret B-skatteydernes skatteansættelse. Det har finansministeren jo allerede over for det nedsatte folketingsudvalg bebudet. Man vil forøge beskatningen ved salg af fast ejendom; det er bl. a., hvad der nu kommer til at ske i forbindelse med virkningerne af frigørelsesafgiften. Man vil afsætte obligationer i udlandet. Jeg har svært ved at se, at det er et middel til at bringe gældsstiftelsen over for udlandet ned. Man vil rationere og lave restriktioner for kapitalanvendelsen. Der bliver ikke mere kapital til rådighed af den grund. Man vil udlåne midler fra den seneste momsforhøjelse og forøgelsen af folkepensionsbidraget — at man stemmer imod momsforhøjelsen, hindrer jo ikke, at man er rig, hvad angår anvendelsen af midlerne — men det bringer jo kun den samlede efterspørgsel yderligere i vejret her i landet, og det er vel ikke netop det, den aktuelle økonomiske politik har behov for. Den samme